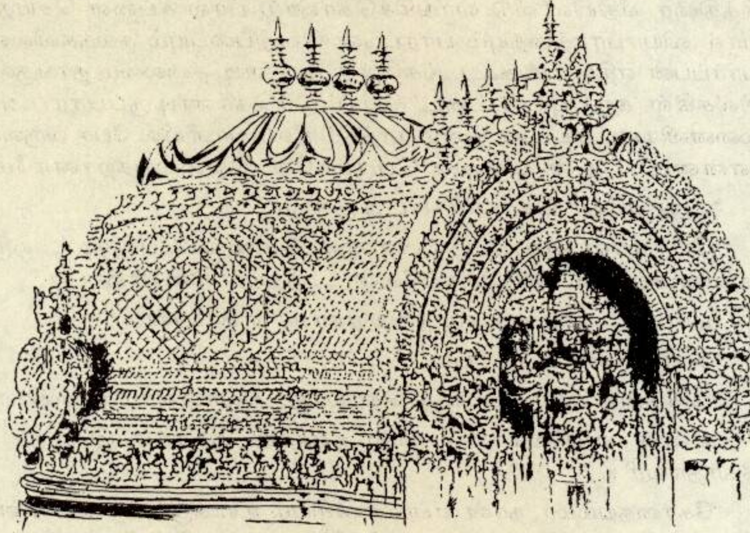

அரசு பகுத்தறிவுச் சங்கம்

உளன் எனில் உளன் அவன் உருவம் இவ்வுருவுகள்
உளன் அலன் எனில் அவன் அருவம் இவ்வுருவுகள்
- திருவாய்மொழி

ஸ்ரீரங்கத்தில் அவ்வப்போது வைணவத்துக்கும் பார்ப்பனியத்துக்கும் எதிர்ப்புக்குரல்கள் எழும். நாங்கள் – கீழச்சித்திரை வீதிக்காரர்கள் – அதைக் கண்டுகொள்ளாமல் தமாஷாகத்தான் எடுத்துக்கொள்வோம். சாத்தாரவீதி மூலையில் திராவிடக்கழகப் பொதுக்கூட்டம் அவ்வப்போது நடைபெறும். தந்தை பெரியார் பேசுவது தெற்குவாசலில் கேட்கும். ராமனையும் கிருஷ்ணனையும் ரங்கநாதனையும் சில சங்கடமான கேள்விகள் கேட்பார். திருச்சி நகரத்தைப் பகுத்தறிவுப் பாசறை என்றே அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டார்கள். சின்னக்கடைவீதி

மூலையில் இருந்த கரீம்பாய் கடையில் பழைய புத்தகங்கள் வாங்கச் செல்வேன். (வீரமாமுனிவரின் 'சதுரகராதி' பழைய பதிப்பு அங்கேதான் கிடைத்தது.) அப்போது பகுத்தறிவுக் கருத்துக்கள் ஒலிபெருக்கியில் காதில் விழும். திராவிடக் கழகத்தைச் சார்ந்த பண்ணனார் என்பவர் சித்திரை வீதியில் வீடு வாங்கிக்கொண்டு பால் சப்ளை செய்தார். பால் வியாபாரத்தையும் பார்ப்பன வெறுப்பையும் கலக்கவில்லை. பார்ப்பன எதிர்ப்புக் கூட்டங்களுக்கு அடிக்கடி தலைமை தாங்குவார். சில்க்கில் கறுப்புச் சட்டை போட்டுக்கொண்டிருப்பார். அவர் மனைவி பாட்டியுடன் தினம் ராத்திரி நிலவொளியில் பேச வருவாள். "என்னடி ... உன் புருஷன் பெருமாளே இல்லைங்கறானாமே?"

"அது ஏதோ சொல்லிக்கிட்டிருக்கும்."

"பெருமாள் எப்டிரி, இல்லைன்னு சொல்லப்போகும் ... ஒருநா அவனைக் கேட்டுச் சொல்லேன் ... நீதான் கேளேண்டா."

"பாட்டி, அவாள்லாம் நாஸ்திகாள்" என்பேன்.

"சார்வாகன் மாதிரியா?"

"அதென்னவோ எனக்குத் தெரியாது. அவாள்லாம் நாஸ்திகாள்."

"என்ன எழவோ ... பால்ல தண்ணி குத்தாம இருந்தா சரி கோதாவரி ..."

"கோதையம்மா, நான் எப்பனாச்சியும் உனக்குப் பால்ல தண்ணி விட்டுக் கொடுப்பனா ... கள்ளிச்சொட்டு மாதிரி கொடுக்கறனா, இல்லையா?"

"ஆமா ... ஊத்தறச்சயே அந்தப் பக்கம் தெரியறது கண்ணாடி மாதிரி" என்று பாட்டி சொல்வாள்.

பண்ணனார் மாசம் பால் பணம் வாங்க வரும்போது சிலசமயம் "நாளைக்கு வாயேம்பா ... இன்னும் மணியாடர் வரலை."

"நாளைக்குத் திருச்சில பொதுக்கூட்டம் பாட்டியம்மா ... அவசரமே இல்லை ... நீங்க எப்பவேணா குடுங்க" என்பதில் எந்த பிராமண வெறுப்பும் இருக்காது.

"பெருமாள் இல்லைன்னு சொல்றியாமே நீ?"

"அதெல்லாம் மீட்டிங்ல பாட்டியம்மா. எளுதி வெச்சதைப் படிக்கிறேன்."

"அதான பாத்தேன் ... நீ ரொம்ப சாதுவாச்சே ... குடுமியை எல்லாம் கத்தரிப்பேன்னியாம்."

"யாரோ புரளி பண்ணிருக்காங்க பாட்டியம்மா. ஒண்ணு சொல்றேன் கேட்டுக்க ... குடுமியை அறுப்பேங்கறது உங்க பாப்பாரசாதிப் பையனே!"

அவர் குறிப்பிட்டது 'அரசு பகுத்தறிவுப்பாசறை'யின் தலைவன் ஆ. வி.அரசுவை. அவன் பெயர் ஆ. வரதராஜன். எனக்கு ரெண்டு மூன்று கிளாஸ் சீனியர். நேஷனலில் பி. ஏ. படித்தான். திருச்சியில்

தனியார் கம்பெனி ஒன்றில் ஆடிட்டராக வேலையில் இருந்தான். ராஜன் ஸ்கூலுக்கும் டிபிஜி கடைக்கும் நடுவே இருந்த எந்த வீடு என்று சரியாக ஞாபகமில்லை. முன்னேற்க சரிந்து கூரை வேய்ந்த அரிதான வீடுகளில் ஒன்று. திண்ணையும் பெரிசாக இருக்கும். சுவரில் சாய்ந்துகொள்ள வட்டமாக இருக்கும். விளக்கேற்றுவதற்காகப் பிறைகள் இருக்கும்.

அரசு அழகாக இருப்பான். என்னைப் பார்த்தால் எப்போதும் புன்னகைப்பான். "எப்போது சங்கத்தில் சேரப் போகிறாய்?" என்று கேட்பான்.

அந்த சங்கத்தின் பெயர் அரசு பகுத்தறிவுப் பாசறை. தைரியமாக போர்டே போட்டிருந்தான்.

ரங்கு கடைக்கு வருவான். அவன் பேச்சை உன்னிப்பாகக் கேட்டுக் கொண்டிருப்போம். மார்க்ஸ், மாஜினி, ரஸ்ஸல் என்றெல்லாம் பேசுவான். சார்வாகத் தத்துவத்தைப் பற்றியும் பௌத்தத்தைப் பற்றியும் விஸ்தாரமாகப் பேசுவான்.

ரங்குதான் பளிச்சென்று கேட்டான்.

"வரது, நீ என்னதான் சொல்ல வரே?"

"என்னை வரதுன்னு கூப்பிடாதே ... ஆ. வி. அரசு நானு."

"ஆ. வி. அரசோ ... அது என்ன புடலங்காய் அரசோ ... நீ என்ன சொல்ல வரே ...? பெருமாள் இல்லைன்னா?"

"பெருமாள் மட்டும் இல்லைடா ... சிவன், பிரம்மா, கிருஷ்ணன், ராமன் யாரும் இல்லை. கடவுள் இல்லை. எல்லாமே மூடக் கருத்துகள். மக்கள் மனதில் பயத்தை உண்டாக்கிக் காசு பிடுங்கற உத்திகள்."

"அப்ப எந்தப் பெருமாளைத்தான் இருக்கறதா ஒப்புத்துக்கறே?"

"டேய்! பெருமாளே இல்லைங்கறாண்டா சும்பா."

"பெருமாளே இல்லயா?" என்றான் வியப்புடன். ரங்குவுக்கு அதை நினைத்துப் பார்க்கக்கூட முடியவில்லை.

"இல்லை."

"பின்ன ஸ்ரீரங்கம் கோயில், ரங்கநாதர், ஏகாந்த சேவை, உற்சவம், தைத் தேர், பங்குனி ரதம், குதிரை வாகனம், நித்யப்படி, திருமஞ்சனம் எல்லாம் வேஸ்ட்டா?"

"வேஸ்ட்டு மட்டும் இல்லை ... பித்தலாட்டம்."

"என்னடா இப்படிச் சொல்லறான் ... வரது, நீ என்ன வம்சம் தெரியுமா? உங்கப்பா ஆராமுது ஐயங்கார் கேட்டா ரொம்ப வருத்தப்படுவார்."

"எங்கப்பா ஆராமுது ஐயங்கார்ங்கறதுக்காக நான் அவர் கருத்தை யெல்லாம் ஏத்துக்கணும்னு எங்க ரூலு?"

"கிடக்கட்டும் ... போர்டு போட்டிருக்கியே ... பகுத்தறிவுப் பாசறைன்னு ... என்ன ஆக்ட்டிவிட்டி?"

"புரட்சிக் கருத்துகளை மெள்ள மெள்ள நம் சிறுவர்களுக்கு மனசில பதியறா மாதிரி கொடுக்கப்போறேன் ... அவர்களுக்குச் சிந்தனா சக்தியை உண்டாக்கி எதையும் கேள்வி கேக்க வெக்கப் போறேன். அதுக்குத்தான் பசங்களைத் தேடிண்டிருக்கேன்."

"பசங்க வருவாங்கங்கற?"

"வராம பின்ன ..."

"ஆளுக்கொரு லேக்கா உருண்டை கொடுத்தா லால்குடிக்குக்கூட வந்துருவாங்க."

"எனக்கு ஹோப்பில்லை" என்றான் ரங்கு.

"பாரேன் ... சனிக்கிழமை முதல் கூட்டம். அப்பறம் கீழவீதில குடுமி ஒழிப்புப் போராட்டத்தில ஜிட்டு வெச்சிருக்கவங்களை எல்லாம் கத்தரிக்கப் போறேன்."

ஆச்சரியமாகவே இருந்தது சனிக்கிழமை ... சித்திரைத் தேர் நிலையில் படி ஏறி உயரத்தில் கூட்டம் போட்டான். நிறையவே குட்டிப் பையன்கள் வந்திருந்தார்கள். எல்லோருக்கும் ரவா உப்புமா, டீ ... அவர்கள் எல்லோரையும் உட்காரவைத்து –

"சிறுவர்களே! இப்ப நாம பாடப் போறது கடவுள் வீழ்த்து."

"தப்பா சொல்றீங்க மாமா ... கடவுள் வாழ்த்து."

"வாழ்த்து இல்லை ... வீழ்த்து!"

"சேச்சா, அது வேற கடவுள்டா."

"கடவுளே இல்லைன்னு உங்களுக்கு எல்லாம் நிரூபிக்கப் போறேன்."

"எப்டி மாமா?"

"இன்னிக்கு ரங்கநாதர் குதிரை வாகனமாடா?"

"கருட வாகனம் மாமா."

"எதோ ஒண்ணு ... அவர் இங்க வரப்போ அவரை வாயில வந்தபடி திட்டப்போறேன் ... டாபோட்டு திட்டப்போறேன் ... திட்னா என்ன ஆகும்?"

"உம்மாச்சி கண்ணைக் குத்திடுவார்" என்றான் ஒரு வாண்டு.

"அவருக்குக் கோபம் வரும்படியா, எந்த மானஸ்தனும் வெக்கப்படும்படியா எல்லோர் முன்னாலயும் சத்தம்போட்டுத் திட்டப்போறேன் ... பெருமாள் இருந்தா என்ன ஆகும் சொல்லு?"

குட்டிப் பையன் மறுபடி "கண்ணைக் குத்திடுவார்" என்றான்.

"குத்தலைன்னா?"

"வேற எதாவது பண்ணிருவார்" என்றான் இன்னொருவன்.

"பாக்கலாம் ... நீங்க எல்லோரும் பெருமாள் வரப்ப இங்க

வரணும்."

கூட்டம் கலைந்ததும் ரங்கு அவனைக் கடைக்குக் கூப்பிட்டான். "வரது பைத்தியக்கார வேலையெல்லாம் பண்ணி செம உதை வாங்கப் போறே ... இதெல்லாம் சாத்தாரவீதில டி.கே.மீட்டிங்கோட வெச்சுக்கோ ... அங்க போய்ப் பேசறியாமே ... என்னடா வரது வம்சத் துரோகம்டா இது ... உத்தர சித்திரை வீதில வேணாம்டா ... ஒண்ணுகிடக்க ஒண்ணு ஆயி உன்னை ஜாதிப்ரஷ்டம் பண்ணி கழுத்தைப் பிடிச்சுத் தள்ளிடுவா."

"பாக்கலாமே!"

"ஏண்டா உனக்கு இப்படிப் புத்தி போறது ..."

"நீங்கள்லாம் சிந்திக்கத் தெரியாதவங்க ... சிந்திக்க மறுக்கறவங்க ... கோயிலே பணம் பிடுங்கிக் கோயில்."

"ஏய் ... வரது ஒரு தடவை பெருமாள் சேவிக்கப் போயிருக்கான் ... பெரிய க்யூ இருந்திருக்கு. மணியக்காரரும் நம்ம உபயக்காரரும் தடுப்புச் சங்கிலியைக் கழட்டிட்டு பத்துப்பேரை பெருமாள் சேவிக்க அழைச்சுண்டு வந்திருக்கார். அதான் பெருமாள் மேல கோவம்."

"நாங்கள்லாம் முக்கால் மணியா காத்திண்டிருக்கோம் ... இவருக்கு என்ன சலுகை? பெருமாளுக்கு முன்னால எல்லோரும் சமம்ங்கறா ... இதைக்கூடத் தடுக்க முடியலை இவரால ... இவர் என்ன பெருமாள்? கையாலாகாதவர் ... சந்நிதியைவிட்டு எறங்கி வந்து அந்த உபயக்காரரைச் சவிட்டிருக்க வேண்டாமோ?"

"கலியுகத்தில அதெல்லாம் கெடையாது வரது. திரேதாயுகத்தில தாண்டா பெருமாள் நேர்ல வருவார். மனுஷ ரூபத்தில வரதை இப்பல்லாம் நிறுத்திட்டார். கல்கி அவதாரம் இன்னும் ஆகலை."

"ஏன் ... ஏன்?"

"அப்படித்தான்."

"ஏன்னா பெருமாள் இல்ல ... மறுபிறவி இல்லை."

"வேற என்னதான் இருக்கு? பொச்சும் புளியங்காயுமா?"

எல்லோரும் சிரிக்க ...

"உங்களுக்கெல்லாம் விவஸ்தை கெடையாது ... சிந்தனை மழுங்கிப் போன ஜன்மங்கள்."

"எதுக்கும் ஜாக்கிரதையா இருந்துக்கோ ... செம உதை படப்போறே."

அரசு தன் பூணூலைப் பெருமாள் கருடவாகனத்தில் வீதிவலம் வரும்போது அறுத்துப்போட்டான். அவரைக் கண்டபடி திட்டினான். "நீ உருப்படுவியாடா" என்று டா போட்டுத் திட்டினான். அதை யாரும் கவனிக்கவில்லை. "மளிகைக்கடை ரங்கநாதனுக்கு வரது கொடுத்த கடனைத் திருப்பித் தராததால் திட்டுகிறான்" என்றனர்.

ஒருமுறை அவன் தந்தை ஆராமுது ஐயங்கார் ரங்கு கடைக்கு

ஸ்டவ் திரி வாங்க வந்திருந்தார்.

"வரது, இங்க வந்தானா?"

"வரது இல்லை... ஆ. வி. அரசு."

"எதுக்குத்தான் இப்படி புத்தி போறதோ அவனுக்கு... ஏம்பா, நீங்கல்லாம் சொல்லக்கூடாதோ?"

"அவன் கோவையா வாதாடறது எங்களுக்கே சந்தேகம் வந்துர்றது மாமா."

"ஒரு கல்யாணத்தைப் பண்ணி வெச்சுடுங்கோ மாமா."

"நிச்சயம் ஆய்டுத்து... அதைச் சொல்லத்தான் வந்தேன்."

"பொண்ணு யாரு?"

"அம்மா மண்டபம் ரோடு போற வழியில புதுசா தாத்தாச்சாரியார் காலனி வந்திருக்கே... திருமஞ்சனக் காவேரி தாண்டி... அங்க இருக்கா."

"பேரு லோசனாவா?"

"ஆமாம்... எப்படித் தெரியும்?"

"அவ அப்பா எனக்கு ஒண்ணுவிட்ட மாமா உறவாக்கும் ஓய்" என்றான் ரங்கு.

"அந்தப் பொண்ணு நம்ம வரதுக்குத் தோதுப்படுமா ரங்கு?"

"அவா என்ன சொல்றா?"

"குடுக்கறேங்கறா..."

"வரது ஒரு நாஸ்திகன்னு சொல்லிட்டிங்களா?"

"அதெல்லாம் சொல்லலை... நீ போய்ச் சொல்லிடாதே."

"சொல்ல வேண்டாமோ?"

"எல்லாம் கல்யாணத்துக்கப்புறம் சரியா போய்டும்னு மெய்யு ஐயங்கார் சொல்லிருக்கார்."

அவர் போனதும் "ரங்கு, அந்தப் பொண்ணு எப்படிரா?"

"ரொம்ப பக்திடா... நாலு வேளை கோயிலுக்குப் போகும்... ஒரு புறப்பாட்டை விடாது... தினம் வீதிப் பிரதட்சணம் பண்ணும்... பாத்திருப்பியே."

"ஓ... அந்தப் பொண்ணா! அதைப் போய் இந்த நாஸ்திகனுக்குக் கல்யாணம் செய்து வெக்கிறாளா... எப்படி ஒப்புத்துண்டா?"

"அதான் ஆராமுது சொன்னாரே... அவாகிட்ட இதை மறைச்சிருக்கா."

"அநியாயம்டா."

"வரதுக்குச் சொத்து நிலபுலன்கள் எல்லாம் உண்டு. நாத்திகனா இருந்தா என்ன?"

இதற்குள் வரது வந்து சேர்ந்தான். "ரங்கு, அவா பேப்பர்ல என் பேரு வந்திருக்கு. வந்து பாரு" என்று காட்டினான்.

"திருவரங்கத்தில் சனாதனிகளின் கோட்டையில் ஒரு பகுத்தறிவுக் குரல் ... ஆ. வி. அரசு என்பவர் தீவிரமான ஐயங்கார். பார்ப்பன இனத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது" என்றெல்லாம் செய்தி போட்டு அவன் போட்டோ போட்டிருந்தது.

"வரது, உனக்குக் கல்யாணமாமே?"

"யார்றா சொன்னா?"

"உங்கப்பாதாண்டா."

"ஆமடா ... அம்மா மண்டபம் ரோட்டில ஒரு பொண்ணு பாத்திருக்கா ... ரோசனாவோ, லோசனாவோ பேரு."

"அந்தப் பொண்ணு ரொம்ப பக்தியுள்ளவடா ... சக்கரத்தாழ்வார் கோயில், தாயார் சந்நிதி எல்லாத்துக்கும் தினம் போறவ."

"எல்லாத்தையும் மாத்திரலாம் ரங்கு."

"எப்படி?"

"பேசியே என்னால யாரையும் கன்வின்ஸ் பண்ண முடியும். அதுக்கு முன்னாடி இந்தக் குடுமி நீக்கப் போராட்டம் ஒண்ணு பாக்கியிருக்கு ... கீழ வீதில யாரார்றா குடுமி?"

குடுமி வழக்கொழிந்துகொண்டிருந்த காலகட்டம் அது. அங்கொன்று இங்கொன்றாக அது கார்டு வீட்டுக்கு எட்டாவது இருபத்தாறு ஏ வீட்டில் பப்புக்குட்டி என்பவனும் எங்கள் வீட்டுக்கு அடுத்த வீட்டில் ஒருவனும் சவுக்கார் வீட்டுக்கு நான்காவது வீட்டில் இருந்த துவரம்பருப் புதுரை என்கிற துரைராஜனும் கட்டுக்குடுமி வைத்திருந்தார்கள்.

சொல்ல மறந்துவிட்டேனே ... அந்த லோசனாவின் தம்பி விஜயராகவனும் வைத்திருந்தான். ஒன்றிரண்டு பேர் வடக்கு வீதியில் வைத்திருந்தார்கள்.

"குடுமியை அறுக்கலாம்னா அதிகம் ஆட்கள் இல்லையேடா ... உன் உட்பி மச்சினனே குடுமி."

"அதை வெட்டினாத்தான் கல்யாணம்! பப்புக்குட்டியையும் தயாரா இருக்கச் சொல்லு ... எந்த நிமிஷத்திலயும் கத்தரிச்சிருவேன்" என்றான் ஆ. வி. அரசு.

பப்புக்குட்டி, "இது என்னடா வம்பாப் போச்சு? என் தலைமயிரு. என் குடுமி ... இதை வெட்டறதுக்கு இவனுக்கு என்ன உரிமை? அநியாயமா இருக்கே."

"அவன் கிறுக்குடா ... எதுக்கும் நீ கொஞ்ச நாளைக்குக் கீழவாசல் பக்கம் வராம கோட்டைலிருந்து வரப்ப கோயிலுக்குள்ள நுழைஞ்சு கீழ உத்தரவீதி வடக்குவாசல் வழியாகக் கீழவீதின்னு வந்துரு."

ஆ. வி. அரசு தெற்குவாசல் தையல்காரரிடம் சென்று ஒரு நல்ல கத்திரி வாங்கிக் காத்திருந்தான்.

"எங்கடா பப்புக்குட்டியை ஒரு வாரமா காணம்?"

"எங்கயாவுது ஊருக்கு கீருக்குப் போயிருப்பான்."

"இல்லைடா ... எங்கிட்டருந்து பம்மறான் ... அவனைப் பாத்தா சொல்லு ... அரசு காத்துண்டிருக்கான்னு."

"அவ அப்பாகிட்ட சொல்லட்டுமா ... அவன்கிட்டயா?"

"அப்பாகிட்டயும் சொல்லு ... அவர் குடுமியையும் வெட்டறேன்."

"அவர் குடுமி ரொம்ப சின்னதுரா ... கொத்தமல்லிக் கட்டு மாதிரி."

வரது கல்யாணத்துக்கு மந்திரமெல்லாம் கூடாது என்றான். ரிஜிஸ்டரார் ஆபீஸில் தி. க. தலைவர்கள் முன்னிலையில் சீர்திருத்தக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும் என்றான்.

ஒருவழியாக அப்பா தாயே என்று கெஞ்சி அதிகாலையில் வைதிகமும் ராகுகாலத்தில் சீர்திருத்தக் கல்யாணமும் செய்து கொண்டான். அடிக்கடி மச்சினன் விஜியின் கட்டுக்குடுமியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

லோசனா தோற்றத்தில் அவனுக்குப் பொருத்தமாக இருந்தாள். அரக்கு கலர் கூறைப்புடவையும் மடிசார் கட்டும் அவளுக்குப் பாந்தமாக இருந்தது. ஏகப்பட்ட நகை போட்டிருந்தார்கள். வரதுவின் கரம் பிடித்த கையில் மருதோன்றி செக்கச்செவேல் என்று பத்தியிருந்தது. மூக்கில் சின்னதாக வைர மூக்குத்தி, ஜடைபில்லை, நாகொத்து, சுட்டி எல்லாம் அணிந்து ஷோக்காக இருந்தாள். வரது அடிக்கடி அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவள் 'அப்படிப் பார்க்காதே' என்று அதட்டலாக அவனைப் பார்த்துவிட்டுச் சிரித்தாள்.

சின்ன வயசிலேயே வேண்டுதல் என்று திருப்பதி போய் வந்தார்கள். அரசு முதலில் வரமாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டானா ... மாடிக்குப் போய் அவனை லோசனா கெஞ்சிக் கேட்டதில் தவிர்க்க முடியாமல் அவர்களைத் தொடர்ந்து சென்றான். அங்கே போயும் திருப்பதி பெருமாளைத் திட்டினானாம்.

"இவ்வளவு ஏழைகள் இருக்கறப்ப உனக்கு எதுக்குத் தங்கத்தில ரதம்?" என்று கேட்டானாம். திருப்பதியிலிருந்து திரும்பியதும் அரசுவின் போராட்டம் தீவிரமாகிவிட்டது. ஒருநாள் பப்புக்குட்டியைக் கடையில் வைத்துப் பார்த்தான்.

"என்ன பப்பு, கிராப்பு திடீர்னு?"

"இந்தப் பைத்தியம் ஊருக்குப் போற வரைக்கும் மாமா கிராப்பு வெச்சுக்கச் சொன்னார். அன்னிக்கு என்ன ஆய்டுத்து தெரியுமா ரங்கு ... வரது போட்டோக்காரங்ககூட என்னைப் பார்த்துட்டான் ...

போட்டோக்காரங்களைக் கூப்ட்டு பாய்கடைலிருந்து பெரிசா காடாத் துணி வெட்டற கத்தரியை எடுத்துண்டு வந்து இந்த க்ஷணம் கத்தரிப்பேன்னு துரத்தறான் ... தப்பிச்சேன் ... பிழைச்சேன்னு மாடி ஏறிக் குதிச்சேன் ... பகுத்தறிவு தினமாம் ... ஒரு குடுமியையாவது வெட்டியே ஆகணுமாம் ... நாந்தான் அம்ட்டேனா ... ஆளைப் பாரு.”

“அப்றம் என்ன ஆச்சு ?”

“அந்தப் பொண்ணு அருமையான பெண்ணுடா ... லோசனா வந்து எங்கம்மாகிட்ட மன்னிப்புக் கேட்டது. அம்மா விடு விடுன்னுனிட்டா. ‘உன் ஆம்படையான் என்னன்னு நினைச்சிண்டிருக் கான் ... திரிசமனெல்லாம் திருச்சில வெச்சுக்கச் சொல்லு ... இல்லை, உங்காத்துக்குள்ள வெச்சுக்கோ ... அடுத்த தடவை போலீஸ் ஸ்டேஷன்ல ப்ராது கொடுத்து கைல விலங்கை மாட்டி ஊர்கோலமா அழைச்சுண்டு போவான்னு சொல்லு ... எங்காத்துக்காரரை உனக்குத் தெரியாது ... பாத்தா சாதுவா இருப்பார் ... பாஞ்சா புலி ...’

‘மன்னிச்சுக்கங்கோ மாமி ... இனிமே இந்த மாதிரி நடக்காது.’

‘ஏண்டி, உன் ஆம்படையானுக்கு இப்படிப் புத்தி போறது ?’

‘என்ன பண்றது மாமி ... கல்யாணத்தப்பகூட அவாத்தில யாரும் இவர் இப்படிப்பட்டவர்னு சொல்லலை ...’

‘ஏமாத்திக் கல்யாணம் பண்ணிட்டாளா ! சக்கரத்தாழ்வாருக்கு வேண்டிக்கோ ... நாப்பத்தெட்டு நாளைக்கு எலுமிச்சம்பழ மூடில நெய்விளக்கு ஏத்திண்டு போ ... புத்தியைக் கொடுப்பார்.’

‘பாக்கலாம் மாமி.’

‘மத்தபடி எப்படி ?’

‘மத்தபடி நன்னாத்தான் வெச்சிண்டிருக்கார். பராசக்தி, ஓரிரவு, வேலைக்காரி சினிமாக்குக் கூட்டிண்டு போனார். லாலா கடைல அல்வா வாங்கித் தரார். தவறாம கனகாம்பரம், கதம்பம், மல்லிப்பூ, பிச்சிப்பூ எல்லாம் வாங்கிண்டு வரார். அது என்னமோ குடுமியைக் கண்டா மட்டும் ஆவேசம் வந்துடறது ... கத்தரிக்கோலைத் தூக்கறார்.’

‘எல்லாம் சரியா போய்டும் ... உங்காத்துக்காரர் என்ன நட்சத்திரம் ?’

‘உத்தரட்டாதி.’

‘இப்படித்தான் படுத்தும் ... பங்குனிக்குள்ள சரியாய்டும்.’

‘பங்குனி வரைக்குமா ... ஹூம்.’

‘ஏன் ?’

‘வரவர ஜாஸ்தியாயிண்டு வரது ... அடுத்த தடவை வடகலையார் மொட்டைப் பாட்டிகளுக்கெல்லாம் பட்டுப்புடவை கட்டிக்கச் சொல்லப் போறாளாம். இது எங்க கொண்டு விடுமோன்னு பயமா இருக்கு.’

‘சக்கரத்தாழ்வார் கோபத்தைக் கிளப்பாம இருக்கச் சொல்லு ...

பூமியே தாங்காது ... பூசினாப்பல இருக்கே மூஞ்சி ... உண்டாயிருக்கியா?

'ஆமாம் மாமி.'

'எத்தனை மாசம்?'

'நாலு.'

'இரண்யகசிபுவுக்குப் பிரகலாதன் பொறந்தாப்பல உனக்கு ஒரு பிள்ளை பொறந்து அப்பனைத் திருத்தட்டும் ... ஒரு நடை ஆத்தில ம்ருத்யுஞ்சய ஹோமமும் சுதர்சன ஹோமமும் பண்ணிடு.'

'ஐயோ ... என்னை பலிபோட்டுருவார் ... அமாவாசைக்கு அப்பாவுக்கு தோப்பனாருக்குத் தர்ப்பணம் பண்ணிவெக்க வர வாத்தியார் சுவாமிகளை எல்லாம் விரட்டறார்!'"

வரது சிந்தனையாளர்கள் மாநாட்டுக்கு சென்னைக்குப் போயிருந்த போது அவனுக்கு ஒரு அழகான ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அதற்கு லோசனாவின் அப்பா கோவிந்தராஜன் என்று பெயர் வைக்க விரும்பினார். வரது அதற்கு இங்கர்சால் என்று வைக்க வேண்டும் என்றான். கடைசியில் லோசனா அடித்துச் சொல்லிவிட்டாள் ... பரத்வாஜன் என்று பெயர் வைத்து பத்தாச்சி என்று கூப்பிட்டார்கள்.

குழந்தை அவளைக் கொண்டிருந்தது. குளிக்கப் போகும்போது வரது கையில் கொடுத்தால் "சொல்லு ... அப்பா மாதிரி சொல்லு ... கடவுள் இல்லை ... கடவுள் இல்லை ..."

பத்தாச்சி "கிக்கா" என்றது.

வரதுவிடமிருந்து பல பகுத்தறிவுச் சங்கங்கள் அவ்வப்போது நூறும் இருநூறும் வாங்கிக்கொண்டு வரதுவின் போட்டோவை போஸ்டர் அடித்து இந்த தினம், அந்த தினம் என்று பணம் பிடுங்குவதை லோசனா சாமர்த்தியமாகத் தடுத்துவிட்டாள். "எங்காத்தில குழந்தை இருக்குப்பா ... அதுக்குப் பசும்பாலும் பவுடர் பாலும் கொடுத்தே போண்டியாயிண்டிருக்கோம். இந்த வருஷம் இங்கர்லால் நினைவுநாள் வேண்டாம்."

"தலைவர் கோபப்படுவாரே தங்கச்சி."

"கோவிச்சுக்கட்டும் ... நான் பாத்துக்கறேன். நீங்கதான் பெரிசா சங்கம் வெச்சிருக்கேளே ... பத்திரிகை எல்லாம் நடத்தறவாளை கேளுங்கோ."

வரதுவுக்கு ஆபீஸில் ஆடிட் வேலை இருந்ததால், கோபித்துக் கொள்ள அவகாசம் கிடைக்கவில்லை.

"லோச்சி, இங்கர்சால் நினைவு தினம்னு யாராவது வந்தாளா?"

"இல்லையே ... யாரும் வரலையே."

"என்ன ... மறந்தட்டானுகளா?"

லோசனா அவன் கொள்கைகளை மாற்ற முயன்றாலும் அவன் தன் நம்பிக்கையில் தளராமலேயே இருந்தான். இடையில் லோசனா மறுபடி உண்டானாள். முதல் குழந்தைக்கு ஒரு பெரிய சிக்கல் ஏற்பட்டது. தடுப்பு ஊசி ஏதோ சரியாகப் போடவில்லையோ, என்னவோ ... கக்குவான் இருமல்போல வந்தது. குழந்தை ஜுரம் வந்து கையில் நிற்காமல் கிழிந்த நாராகப் படுத்திருந்தது. ராத்திரி யெல்லாம் டண் டண்ணென்று இருமியது. தேவி டாக்கீஸ் அருகே பாலாஜி என்கிற குழந்தை டாக்டர் இருந்தார். அவரிடம் காட்டியதில் ஒன்றும் சொல்லவில்லையாம் "உன் புருஷனுடன் வா" என்றாராம். இருவரும் போயிருக்கிறார்கள். "மிஸ்டர் வரதராஜன். குழந்தையை ஒரு வாரம் முன்னால் கொண்டுவந்திருக்க வேண்டும் ... இப்ப ரொம்ப லேட் ..."

"வாட் டு யு மீன் டாக்டர்?"

"நெஞ்சில் கபம் கட்டி இருக்கிறது. மூச்சுவிடத் திணறுகிறது. இன்ஜெக்ஷனும் மருந்தும் கொடுத்திருக்கிறேன். ஆனால், எனக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கையில்லை. மெட்ராஸில் குழந்தைகளுக்கான பெரிய ஆஸ்பத்திரி எழும்பூரில் இருக்கிறது. அதற்கு அழைத்துச் செல்வது நல்லது."

"இல்லைன்னா?"

"இதைவிட அப்பட்டமாக எச்சரிக்க என்னால் முடியாது. இல்லைன்னா குழந்தை பிழைக்காது ... கிளம்பறதுக்கு முன்னாடி ஒரு விசை காட்டிடுங்க குழந்தையை."

இருவரும் பிரமித்துப்போய் மாட்டு வண்டியில் வீடு திரும்பியபோது லோசனா பிழியப்பிழிய அழுதிருக்கிறாள். அழுதுமுடித்து "வாங்கோ" என்றாள்.

"எங்க ... மெட்ராஸ்க்கு ராத்திரிதானே வண்டி?"

"அந்த சக்கரத்தாழ்வானைப் போய்க் கேட்கலாம்."

"என்ன சொன்னே? ஆழ்வானா?"

"ஆமாம் ... நீங்க சொல்றது எல்லாம் உண்மை. பெருமாளும் இல்லை ... ஒரு சுக்கும் இல்லை. நாப்பத்தெட்டு நாள் எலுமிச்சம் பழத்தில வெளக்கேத்தி ஊர்ல இருக்கற எல்லா சந்நிதியையும் சுத்தி எல்லா சுலோகமும் சொல்லியும் என் குழந்தையைக் காப்பாத் தலைன்னா என்ன தெய்வம் அது ... வாங்கோ, கேட்டே ஆகணும் ... நீங்களும் கேளுங்கோ."

"நான்தான் அப்பவே புடிச்சு அடிச்சுண்டேனே ... தெய்வமே இல்லைன்னு ..."

"அங்க இருக்கிற எல்லா விளக்கையும் உடைச்சு நாசம் பண்ணி எறியணும்போல வருது ..."

இருவரும் சக்கரத்தாழ்வார் சந்நிதிக்குக் குழந்தையுடன்

போயிருக்கிறார்கள். அவள் படியருகில் குழந்தையை வைத்துவிட்டு "பாரு ... என் குழந்தையை! உன்னால் காப்பாத்த முடியலை பாரு ... நீயே பாரு ... என்ன தெய்வம் நீ" என்று அழுதிருக்கிறாள்.

வரது அவளை அணைத்துக்கொண்டு "லோசனா, வா போகலாம் ... இதனால ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை. டுட்டிக்கோரின்ல மெட்ராஸ் போக டிக்கெட் ஏற்பாடு பண்றேன்."

கிளம்புவதற்குமுன் அதற்கான பலமும் தெம்பும் குழந்தையிடம் இருக்கிறதா என்று பார்க்க டாக்டரிடம் எடுத்துச் சென்றிருக்கிறார்கள்.

அவர் பரிசோதித்துப் பார்த்துவிட்டு உதட்டைப் பிதுக்கி "போக வேண்டிய தேவையில்லை" என்றார்.

குழந்தை தூங்குகிறதா, ப்ராணன் போய்விட்டதா என்று தெரியாமல் சன்னமாக மூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருந்தது.

டாக்டர் இருவரையும் தனியாக அழைத்தார்.

"என்ன குடுத்தீங்க இதுக்கு?"

"புதுசா எதும் குடுக்கலை ..."

"என்னவோ செய்திருக்கீங்க."

"சக்கரத்தாழ்வார் சந்நிதிக்கு எடுத்துண்டு போய் படியில வெச்சு 'இன்ன மாதிரி செய்தது நியாயமா, நியாயமா'ன்னு கேட்டா ... உணர்ச்சிவசப்பட்டுட்டா ... இதெல்லாம் தேவையில்லைன்னு சொல்லிச் சொல்லிப் பார்த்தேன். இவ கோபம் தணியலை."

பாலாஜி டாக்டர் "குழந்தைக்கு ஜுரம் இறங்கி இருக்கு. லங் கிளியராகி இருக்கு ... பல்ஸ் சீராய்டுத்து" என்றார்.

○

பெங்களூரில் பொறுப்பேற்பதற்கு முன் ஒரு நடை ஸ்ரீரங்கம் போயிருந்தபோது வழக்கம்போல ரங்கு கடைக்குப் போனேன். அங்கே கட்டுக் குடுமியும் பன்னிரண்டு திருமண்ணுமாக ஒரு சுவாமி வீற்றிருந்தார். என்னை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்து "சௌக்கியமா?" என்றார். நான் பவ்யமாக "அடியேன் ரங்கராஜன் ... சுவாமி திருநாமம் என்னவோ?"

ரங்கு அட்டகாசமாகச் சிரித்து "டேய் ... வரதுடா இது!"

"அட, வரதுவா ...? என்ன ஆச்சு உனக்கு? பகுத்தறிவு, குடுமி, கழகம், எல்லாம் ..."

"அதெல்லாம் ஞாபகப்படுத்தாதே. ரங்கு, ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஒரு சூத்ரத்துக்கு எம்பெருமானார் வியாக்கியானம் பாரு நாப்பது பக்கம்."

நான் அவனை வியப்புடன் பார்த்தேன்.

“வரது, உன் நாஸ்திக வாதமெல்லாம் . . .”

“புறப்பாடாயிருக்கும் . . . அப்றம் சந்திக்கலாம் . . . நாராயணா ஹரீ ஹரீ. லோச்சி வந்தா ஆத்துச் சாவியைக் கொடு” என்று சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

அவன் போனதும் லோசனா வந்தாள். “ரங்கு மாமா, இவர் வந்தாரே . . .”

“இப்பதான் போறான் . . . சாவி கொடுத்திருக்கான்.”

“எங்க போறதா சொன்னார்?”

“பெருமாள் புறப்பாட்டுக்கு!”

“இப்பெல்லாம் ஒரு புறப்பாடு, திருமஞ்சனம் விடமட்டேங்கறார்.”

லோசனா இன்னமும் பூரிப்பாக, அழகாத்தான் இருந்தாள். “பத்தாச்சி, மாமாக்கு அபிவாதயே சொல்லு . . . மாமா பெரிய எழுத்தாளர்.”

அருகே குட்டி ராமானுஜர்போல இங்கர்சால் என்று அழைக்கப்படவிருந்த பரத்வாஜன் நின்றுகொண்டிருக்க, அருகே மற்றொரு . . .

“பொண்ணு பேர் என்ன?”

“பேர் சொல்லுடி மாமாக்கு!”

“வைதேகி” என்றது சன்னமாக.

“வைதேகி எப்டி இருக்கே?”

வைதேகி மெஷின் போல ‘மாய்கயித்திங்கள் மதி நியைந்தநன்னா’ சொல்வதற்குள் மூச்சு வாங்கியது.

“போறும் . . .”

“வரது எப்படி இப்படி மாறினான்? நீதான் மாத்தினியா லோசனா?”

“இல்லை. சக்கரத்தாழ்வார்தான்” என்று ரங்குவைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள்.

“குழந்தைக்கு டாக்டர் பாலாஜி குடுத்த மருந்தில சாயங்காலத்துக்குள்ள சரியா போய்டும்னு சொன்னார். அவர்கிட்ட பேசி வெச்சுண்டு பெரிசா நாடகமாடி வரதுவை மனசை மாத்திட்டா . . . என்ன லோச்சி?”

“சொல்லாதீங்கோ. மாமா கதையா எழுதிடப் போறார்” என்றாள்.

2003